Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

26 януари 2017 година*

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Белгийски, германски, френски, италиански, нидерландски и австрийски пазари на оборудване за баня — Решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство — Съгласуване на цените и обмен на чувствителна търговска информация — Единно нарушение — Доказване — Глоби — Пълен съдебен контрол — Разумен срок — Пропорционалност“

По дело C-642/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 29 ноември 2013 г.,

Villeroy & Boch Belgium SA, установено в Брюксел (Белгия), за което се явяват O. W. Brouwer и N. Lorjé, advocaten,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват L. Malferrari и F. Ronkes Agerbeek, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на председател на първи състав, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (докладчик) и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 септември 2015 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* * Език на производството: нидерландски.

Решение

1 С жалбата си Villeroy & Boch Belgium SA (наричано по-нататък „Villeroy & Boch Belgium“) иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 16 септември 2013 г., Villeroy & Boch Austria и др./Комисия (T-373/10, T-374/10, T-382/10 и T-402/10, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2013:455), в частта му, с която Общият съд отхвърля жалбата му за отмяна на Решение C(2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/39092 — Оборудване за баня) (наричано по-нататък „спорното решение“) в отнасящата се до него част.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 1/2003

2 Член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 и 102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), предвижда:

„2. С решение Комисията може да налага [глоби] на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност

а) нарушават член [101 и 102 ДФЕС] […]

[…]

За всяко предприятие и сдружение на предприятия, което има участие в нарушението, [глобата] не може да надвишава 10 % от общия размер на оборота му за предходната [финансова] година.

[…]

3. При определяне на размера на [глобата] се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението“.

Насоки от 2006 г.

3 В точка 2 от Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“), се посочва относно определянето на глобите, че „Комисията трябва да отчита както тежестта, така и продължителността на нарушението“ и че „наложената глоба не може да надвишава тавана, определен в член 23, параграф 2, втора и трета алинея от Регламент № 1/2003“.

4 В точка 37 от Насоките от 2006 г. се посочва:

„Въпреки че настоящите насоки представляват обща методология за определяне на глобите, особеностите на даден случай или необходимостта да се постигне възпиращ ефект в конкретен случай може да обоснове отклонение от тази методология или от границите, посочени в точка 21.“

Фактите по спора и спорното решение

5 Картелът се отнася до оборудването за баня, което е част от една от следните три подгрупи продукти, а именно крановете и фитингите, душ кабините и аксесоарите към тях, както и керамичните изделия (наричани по-нататък „трите подгрупи продукти“).

6 Фактите по спора, изложени от Общия съд в точки 1—19 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени, както следва.

7 Със спорното решение Комисията установява, че е налице нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3, наричано по-нататък „Споразумението за ЕИП“) в сектора на оборудването за баня. Това нарушение, в което са участвали 17 предприятия, е протекло в различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г. под формата на съвкупност от антиконкурентни споразумения или съгласувани практики на белгийска, германска, френска, италианска, нидерландска и австрийска територия.

8 В спорното решение Комисията посочва по-конкретно, че констатираното нарушение се състои, първо, в съгласуване от производителите на оборудване за баня на годишните повишения на цените и на други ценообразуващи елементи по време на редовни срещи в рамките на национални професионални сдружения, второ, в определяне и съгласуване на цените по повод на конкретни събития като повишението на цените на суровините, въвеждането на еврото и въвеждането на пътни такси, и трето, в съобщаване и обмен на чувствителна търговска информация. Освен това Комисията констатира, че определянето на цените в сектора на оборудването за баня следвало годишен цикъл. В този контекст производителите определяли своите ценови листи, които оставали в сила най-общо за една година и на тях се основавали отношенията с търговците на едро.

9 Villeroy & Boch Belgium, както и другите жалбоподатели в първоинстанционното производство, Villeroy & Boch Austria GmbH (наричано по-нататък „Villeroy & Boch Austria“), Villeroy & Boch AG и Villeroy & Boch SAS (наричано по-нататък „Villeroy & Boch France“), извършват дейност в сектора на оборудването за баня. Villeroy & Boch притежава изцяло капитала на Villeroy & Boch Austria, на Villeroy & Boch France, de Villeroy & Boch Belgium, на Ucosan BV и на неговите дъщерни дружества, както и на Villeroy & Boch SARL (наричано по-нататък „Villeroy & Boch Luxembourg“).

10 На 15 юли 2004 г. Masco Corp. и дъщерните му дружества, сред които Hansgrohe AG, което произвежда кранове и фитинги, и Hüppe GmbH, което произвежда душ кабини, уведомяват Комисията за наличието на картел в сектора на оборудването за баня и искат да бъдат освободени от глоби на основание Известието на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 2002 г.“) или поне размерът на глобите, които могат да им бъдат наложени, да бъде намален. На 2 март 2005 г. Комисията приема условно решение за освобождаване от глоба на Masco в съответствие с член 8, буква а) и параграф 15 от това известие.

11 На 9 и 10 ноември 2004 г. Комисията извършва внезапни проверки в помещенията на няколко дружества и национални професионални сдружения, които осъществяват дейност в сектора на оборудването за баня.

12 На 15 и 19 ноември 2004 г. Grohe Beteiligungs GmbH и неговите дъщерни дружества, както и American Standard Inc., са поискали съответно да бъдат освободени от глоби на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г. или поне размерът на глобите им да бъде намален.

13 След като в периода от 15 ноември 2005 г. до 16 май 2006 г. отправя искания за предоставяне на информация до няколко дружества и сдружения, които извършват дейност в сектора на оборудването за баня, включително до жалбоподателите в първоинстанционното производство, на 26 март 2007 г. Комисията приема изложение на възраженията, за което им изпраща уведомление.

14 На 17 и 19 януари 2006 г. Roca SARL, както и Hansa Metallwerke AG и неговите дъщерни дружества, също са поискали съответно да бъдат освободени от глоби на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г. или поне размерът на глобите им да бъде намален. На 20 януари 2006 г. Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG Armaturenfabrik представя подобно искане.

15 След като от 12 до 14 ноември 2007 г. е проведено изслушване, в което са участвали жалбоподателите по първоинстанционното производство, а на 9 юли 2009 г. е изпратено писмо с изложение на фактите, в което им е обърнато внимание на някои доказателства, с които Комисията смята да обоснове приемането на окончателно решение, и след като впоследствие са отправени допълнителни искания за предоставяне на информация именно до посочените жалбоподатели, на 23 юни 2010 г. Комисията приема спорното решение. С това решение Комисията приема, че описаните в т. 8 от настоящото решение практики са част от общ план, насочен към ограничаване на конкуренцията между адресатите на посоченото решение, и че притежават белезите на единно продължено нарушение, приложното поле на което покрива трите подгрупи продукти и обхваща белгийската, германската, френската, италианската, нидерландската и австрийската територия. В това отношение тази институция подчертава факта, че посочените практики съответстват на повтарящ се модел, за който се установява, че е еднакъв в шестте държави членки, обхванати от нейното разследване. Тя посочва също, че има национални професионални сдружения, които покриват всичките три подгрупи продукти и които тя нарича „координиращи организации“, национални професионални сдружения, чиито членове осъществяват дейност, свързана с поне две от трите подгрупи продукти, които тя нарича „мултипродуктови сдружения“, както и специализирани сдружения, чиито членове осъществяват дейност, свързана с една от трите подгрупи продукти. Накрая Комисията установява наличието на главна група предприятия, участващи в картела в различни държави членки и в рамките на координиращи организации и на мултипродуктови сдружения.

16 Според Комисията жалбоподателите в първоинстанционното производство са участвали в разглежданото нарушение като членове на следните сдружения, а именно IndustrieForum Sanitär, което заменя от 2001 г. Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie, Arbeitskreis Baden und Duschen, което заменя от 2003 г. Arbeitskreis Duschabtrennungen и Fachverband Sanitär-Keramische Industrie в Германия, Arbeitskreis Sanitärindustrie в Австрия, Vitreous China-group (наричано по-нататък „VCG“) в Белгия, Sanitair Fabrikanten Platform в Нидерландия и Association française des industries de céramique sanitaire във Франция. Относно извършеното в Нидерландия нарушение Комисията установява по същество в съображение 1179 от спорното решение, че поради давност не може да бъде наложена глоба на участвалите в това нарушение предприятия.

17 В член 1 от спорното решение Комисията изброява предприятията, санкционирани за нарушение на член 101 ДФЕС, а считано от 1 януари 1994 г. и на член 53 от Споразумението за ЕИП, за участието им в картел в сектора на оборудването за баня в Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия за различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г. Относно жалбоподателите в първоинстанционното производство в член 1, параграф 1 от посоченото решение Комисията санкционира Villeroy & Boch за участието му в посоченото единно нарушение от 28 септември 1994 г. до 9 ноември 2004 г. и дъщерните му дружества Villeroy & Boch Belgium, Villeroy & Boch France и Villeroy & Boch Austria за периоди от 12 октомври 1994 г. до 9 ноември 2004 г. най-рано.

18 В член 2, параграф 8 от спорното решение Комисията налага глоби, първо, на Villeroy & Boch в размер на 54 436 347 EUR, второ, солидарно на Villeroy & Boch и на Villeroy & Boch Austria в размер на 6 083 604 EUR, трето, солидарно на Villeroy & Boch и на Villeroy & Boch Belgium в размер на 2 942 608 EUR, и четвърто, солидарно на Villeroy & Boch и на Villeroy & Boch France в размер на 8 068 441 EUR. Следователно общият размер на глобите, наложени на жалбоподателите в първоинстанционното производство, възлиза на 71 531 000 EUR.

19 За определяне на размера на тези глоби Комисията се е основала на Насоките от 2006 г.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

20 На 9 септември 2010 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба по дело T-402/10 за отмяна на спорното решение в частта, в която то се отнася до това предприятие, или, при условията на евентуалност, за намаляване на размера на наложената му глоба.

21 В подкрепа на искането си за отмяна жалбоподателят изтъква пред Общия съд, че Комисията неправилно е квалифицирала установеното нарушение като единно, комплексно и продължено и, при условията на евентуалност, че като е направила това, тя е нарушила задължението за мотивиране, като не е разграничила достатъчно точно разглежданите пазари. Жалбоподателят поддържа и че участието му в нарушение в Белгия не е доказано от Комисията. Накрая той оспорва солидарната отговорност за заплащането на наложената глоба и поддържа, че изчисляването ѝ е опорочено от грешка в преценката, че размерът на посочената глоба е трябвало да се намали предвид прекомерната продължителност на административната процедура и че този размер е непропорционален.

22 При условията на евентуалност жалбоподателят е представил искане за намаляване на размера на наложената глоба.

23 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата в нейната цялост.

Искания на страните

24 Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени изцяло обжалваното съдебно решение, доколкото с това решение Общият съд е отхвърлил жалбата му,

— при условията на евентуалност, да отмени частично обжалваното съдебно решение,

— при условията на евентуалност спрямо предходното искане да намали наложената му глоба,

— при условията на евентуалност спрямо предходното искане да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Общия съд за произнасяне,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски,

25 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата в нейната цялост като частично недопустима и частично явно неоснователна и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

26 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири основания. Първото основание е изведено от грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд при преценката му на нарушението, за което се твърди, че е извършено в Белгия. Второто основание е изведено от грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд при констатацията за наличие на комплексно и продължено нарушение. Третото основание е изведено от факта, че Общият съд не е упражнил правомощието си за пълен съдебен контрол, като не е намалил размера на наложената глоба. Четвъртото правно основание е изведено от нарушение на принципа на пропорционалност.

По първото основание, изведено от неправилна преценка на нарушението, за което се твърди, че е извършено в Белгия

Доводи на страните

27 С първото си основание, разделено на четири части, жалбоподателят твърди, на първо място, че Общият съд е изопачил доказателствата относно нарушението, за което се твърди, че е извършено в Белгия и е нарушил задължението си за мотивиране. Всъщност мотивите, изложени от Общия съд в т. 243 и сл. от посоченото решение, се основавали на погрешното предположение, че Z. продължава да бъде служител в дружеството — жалбоподател и след 1 януари 2003 г. В действителност, както жалбоподателят е посочил в съдебното заседание пред Общия съд и както последният лично е констатирал на това заседание, след тази дата Z. не е имал повече никаква организационна връзка или трудовоправно отношение с дружеството — жалбоподател, което следователно изключва всякаква отговорност на последния за тези деяния.

28 На второ място, жалбоподателят поддържа при условията на евентуалност, че Общият съд е нарушил член 101 ДФЕС, като е приел, че жалбоподателят е участвал в нарушение относно керамичните изделия в Белгия, при все че от края на 2002 г. това дружество вече не е извършвало дейност на този пазар и не е доказано, че е имало намерение да допринесе за постигане на целите на членовете на картела. В частност Общият съд не посочил с кои „действия“ жалбоподателят е могъл след оттеглянето си от пазара да съгласува действията си с другите участници в картела, за да ограничи конкуренцията на този пазар. С оглед на мотивите, изложени от Общия съд в решения от 16 септември 2013 г., Wabco Europe и др./Комисия (T-380/10, EU:T:2013:449, т. 79 и сл.) и Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457, т. 222 и сл.), не било възможно да се търси отговорност от жалбоподателя за действия на трети лица, извършени след датата на посоченото оттегляне, нито да му се наложи глоба на това основание. Във всички случаи противоречивата преценка на фактите в обжалваното съдебно решение и в решение от 16 септември 2013 г., Wabco Europe и др./Комисия (T-380/10, EU:T:2013:449) представлявала нарушение на принципа на равно третиране във вреда на жалбоподателя.

29 На трето място, относно доказването на наличието на съгласувани практики на срещата от 28 и 29 април 2003 г. в Белгия, Общият съд приел в т. 271 от обжалваното съдебно решение, че събирането на доказателства е ограничено до посочването, че липсата на определяне на единен процент за предоставяне на отстъпки на търговците на едро „не може да изключи възможността за нарушаване на конкуренцията вследствие на обмена на въпросната информация“. Все пак, дори да се приеме, че това съображение на Общия съд е обосновано, то не е достатъчно за логичното доказване на нарушението. Налице било или нарушение на

задължението за мотивиране по смисъла на член 296, втора алинея ДФЕС, или нарушение на принципа in dubio pro reo, прогласен в член 48, параграф 1 от Хартата за основните права на Европейския съюз.

30 На четвърто място, обжалваното съдебно решение в точки 272 и 274 от него било опорочено от грешка при прилагане на правото, доколкото се приема наличието на единно, комплексно и продължено нарушение по отношение на всички разглеждани нарушения на белгийския пазар на керамични изделия за баня.

31 Всъщност констатираните от Комисията факти въз основа на срещите на VCG не позволявали да се направи извод, че целият период на установеното нарушение трябва да се възприема като обхващащ единно нарушение. Напротив, след срещата на VCG от 28 и 29 април 2003 г. се наблюдавало явно прекъсване, което е пречка да се обединяват в юридически план предходните и последващите срещи, за да формират единно и продължено нарушение.

32 Според Комисията второто основание трябва да се отхвърли.

Съображения на Съда

33 Що се отнася, на първо място, до първата част на първото основание, изведена от нарушение на задължението за мотивиране и от изопачаване на доказателствата, доколкото Общият съд не взел предвид твърдението на жалбоподателя, че Z. вече нямал никакви отношения с последния, считано от 1 януари 2003 г., следва да се отбележи, че в писмената фаза на производството пред Общия съд, за да оспори участието си в картела в Белгия жалбоподателят само е посочил, че след тази дата Villeroy & Boch Luxembourg „е поело в края на 2002 г. предприятието за керамика на белгийското дружество“. Така едва в хода на устната фаза на производството пред Общия съд жалбоподателят за първи път изрично поддържа, че не е можело да се търси отговорност от него за антиконкурентно поведение на белгийския пазар за керамични изделия, считано от 1 януари 2003 г., доколкото лицето, участвало в срещите на картела, а именно Z., от тази дата вече било служител не на дружеството — жалбоподател, а на Villeroy & Boch Luxembourg.

34 При все това член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд предвижда, че в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Следователно доводът на жалбоподателя, изтъкнат в съдебното заседание пред Общия съд е явно недопустим, тъй като се отнася до ново основание, почиващо на фактическо обстоятелство, за което жалбоподателят първи е уведомен и което не е посочено в хода на производството.

35 Несъмнено Общият съд не се е произнесъл изрично по допустимостта или основателността на този довод. Съгласно практиката на Съда обаче не може винаги когато в хода на производството страната навежда ново основание, което явно не отговаря на изискванията по член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд, от този съд да се изисква в решението си да обясни причините, поради които това основание е недопустимо, или да го разгледа по същество (вж. по-специално решение от 20 март 2014 г., Русе индъстри/Комисия, C-271/13 P, непубликувано, EU:C:2014:175, т. 22 и цитираната съдебна практика).

36 От това следва, че Общият съд не е нарушил задължението за мотивиране, като е посочил в т. 248 от обжалваното съдебно решение, без да вземе предвид закъснялото твърдение на жалбоподателя, че считано от 1 януари 2003 г. Z. вече не е негов служител и без да обясни

защо това твърдение е явно недопустимо, че участието на Z. в срещите на картела „доказва, че Villeroy & Boch Belgium продължава да участва активно в нарушението в свой собствен интерес, както и в интерес на предприятието, от което е част по смисъла на правото на конкуренция“.

37 Ето защо първата част на първото основание следва да се отхвърли по същество.

38 На второ място, относно втората част на това основание, изведена от нарушение на член 101 ДФЕС, следва да се подчертае, че жалбоподателят не оспорва констатацията на Общия съд, че срещите на VCG преди и след 1 януари 2003 г. са имали незаконен характер, а счита, че Общият съд неправилно е приел, че жалбоподателят е участвал в нарушението, при все че от края на 2002 г. той вече не е извършвал дейност на белгийския пазар за керамични изделия.

39 При все това, в съответствие с постоянната практика на Съда не може да се направи извод, че член 101, параграф 1 ДФЕС се отнася единствено до предприятията, извършващи дейност на засегнатия от ограниченията на конкуренцията пазар или пък на пазарите, които спрямо него се намират нагоре или надолу по веригата или са съседни, или до предприятията, които ограничават самостоятелността на поведението си на даден пазар по силата на споразумение или съгласувана практика. Всъщност от трайно установената практика на Съда следва, че текстът на член 101, параграф 1 ДФЕС се отнася общо до всички споразумения и всички съгласувани практики, които в рамките на хоризонтални или вертикални отношения нарушават конкуренцията на вътрешния пазар, независимо от това на кой пазар извършват дейност участниците дори когато съответните уговорки засягат само търговското поведение на един от тези участници (вж. в този смисъл решение от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717 т. 34 и 35 и цитираната съдебна практика).

40 От това следва, че в т. 242 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е приел, че дадено предприятие може да наруши предвидената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана, когато неговото поведение, съгласувано с това на останалите предприятия, има за цел да ограничи конкуренцията на съответния конкретен пазар, без това да предполага задължително, че самото то развива дейност на посочения пазар.

41 В това отношение следва да се уточни, от една страна, че противно на поддържаното от жалбоподателя Общият съд е установил, че последният е участвал активно в разглежданото нарушение. Така в т. 244 и 248 от обжалваното съдебно решение той е подчертал, че участието на Z. без прекъсвания в срещите на VCG от името на жалбоподателя — незаконният характер на които последният не оспорва — преди и след 1 януари 2003 г., т.е. включително след като дружеството — жалбоподател е преустановило всякаква дейност на пазара на керамични изделия, доказва активното участие на последното в нарушението. От друга страна, противно на твърдението на жалбоподателя, различните действия, за които се твърди, че са извършени от участниците в това нарушение, след които е и жалбоподателят, са изложени подробно в т. 255—277 от обжалваното съдебно решение.

42 От изложеното по-горе следва, че доводът на жалбоподателя, изведен от преустановяването на всякаква дейност от него в областта на керамичните изделия, считано от края на 2002 г., не може да бъде приет.

43 Този извод не може да бъде поставен под съмнение с оглед на разрешението, възприето в решения от 16 септември 2013 г., Wabco Europe и др./Комисия (T-380/10, EU:T:2013:449, т. 84) и от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457, т. 220 и сл.) Всъщност съгласно постоянната практика на Съда задължението за Общия съд да мотивира решенията си не може по принцип да води до това да му налага да обоснове възприетото по едно дело разрешение спрямо възприетото по друго

разглеждано от него дело, макар то да се отнася до същото спорно решение (вж. решение от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 66 и цитираната съдебна практика).

44 Ето защо втората част на първото основание следва да се отхвърли по същество.

45 Накрая, на трето място, относно изтъкнатите от жалбоподателя доводи в рамките на третата и четвъртата част на това основание следва да се отбележи, че с тях жалбоподателят цели основно, под претекста за допуснати от Общия съд грешки при прилагане на правото, да оспори извършената от него преценка на доказателствата. Все пак преценката от Общия съд на доказателствената сила на доказателство по принцип не подлежи на контрол от Съда в производство по обжалване пред него. Всъщност, както е видно от член 256 ДФЕС и от член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз обжалването се ограничава само до правните въпроси. Следователно единствено Общият съд е компетентен да установява и преценява относимите факти, както и да преценява доказателствата, освен в случай на изопачаване на тези факти и доказателства (вж. в този смисъл решение от 2 октомври 2003 г., Salzgitter/Комисия, C-182/99 P, EU:C:2003:526, т. 43 и цитираната съдебна практика).

46 Ето защо посочените доводи не могат да бъдат приети, тъй като са недопустими.

47 Предвид изложените по-горе съображения първото основание следва да се отхвърли като частично недопустимо и частично необосновано.

По второто основание относно наличието на единно, комплексно и продължено нарушение

Доводи на страните

48 С второто си основание жалбоподателят поддържа, че обжалваното съдебно решение нарушава член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП, тъй като Общият съд е приел неправилно, че в случая е налице единно, комплексно и продължено нарушение.

49 В това отношение жалбоподателят твърди, на първо място, че само по себе си правното понятие за единно, комплексно и продължено нарушение е несъвместимо с член 101 ДФЕС и с член 53 от Споразумението за ЕИП, поради което не може да бъде приложено. Всъщност това понятие било напълно лишено от правно основание в правото на Съюза. Освен това, като използвала понятието за единно, комплексно и продължено нарушение Комисията групирала изкуствено различните независими пазари, за да стигне до цялостно единно нарушение и по този начин заобиколила давността за евентуалните отделни нарушения. Нещо повече, жалбоподателят поддържа, че обжалваното съдебно решение е опорочено от непълнота на мотивите, доколкото Общият съд не е отговорил на неговите доводи в това отношение.

50 На второ място, жалбоподателят поддържа, че като е установило по настоящото дело наличието на единно нарушение, обхващащо италианската територия, обжалваното съдебно решение не е зачело принципите на справедлив процес. Всъщност, тъй като Общият съд е счел, че от жалбоподателя може да се търси отговорност за нарушение, в което не е участвал, но което спада към единно нарушение, в което е взел участие, за да оспори участието си в това единно нарушение жалбоподателят не би могъл надлежно да се позове на факта, че не е участвал в първото нарушение, поради което бил лишен от ефикасно средство за защита. По този начин жалбоподателят би могъл само да оспори обстоятелството, че е знаел за разглежданото нарушение.

51 На трето място, жалбоподателят счита, при условията на евентуалност, че в случая не били изпълнени условията за установяване на единно нарушение, доколкото Комисията не е определила релевантния пазар и не е доказано наличието на отношение на взаимно допълване между разглежданите действия.

52 На четвърто място, жалбоподателят смята, че във всички случаи поради частичната отмяна на спорното решение що се отнася до някои държави членки в решения от 16 септември 2013 г., Wabco Europe и др./Комисия (T-380/10, EU:T:2013:449), от 16 септември 2013 г., Keramag Keramische Werke и др./Комисия (T-0379/10 и T-381/10, непубликувано, EU:T:2013:457), както и от 16 септември 2013 г., Duravit и др./Комисия (T-364/10, непубликувано, EU:T:2013:477) и поради факта, че е възможно някои предприятия да не са знаели за цялото нарушение, не можело да е налице цялостно нарушение като описаното в спорното решение.

53 Според Комисията второто основание трябва да се отхвърли.

Съображения на Съда

54 Съгласно постоянната съдебна практика нарушението на член 101, параграф 1 ДФЕС може да бъде извършено не само с отделно действие, но и с поредица от действия или с продължено поведение дори когато един или няколко елемента от тази поредица действия или от това продължено поведение биха могли сами по себе си и взети поотделно да съставляват нарушение на посочената разпоредба. Така, когато различните дейности се вписват в един „общ план“ поради своята еднаква цел в нарушение на конкуренцията във вътрешния пазар, Комисията е в правото си да търси отговорност за тези дейности в зависимост от участието в нарушението, разглеждано в неговата цялост (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 156 и цитираната съдебна практика).

55 Следователно предприятието, участвало в такова единно комплексно нарушение със свои собствени действия, които попадат в обхвата на понятията за споразумение или за съгласувана практика с антиконкурентна цел по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС и целят да допринесат за осъществяването на нарушението в неговата цялост, може да носи отговорност и за действията, извършени от други предприятия в рамките на същото нарушение, за целия период на участието му в посоченото нарушение. Такъв е случаят, когато е доказано, че това предприятие е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за преследваните от всички участници общи цели и че е знаело за предвижданите или вече извършени от други предприятия действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 157 и цитираната съдебна практика).

56 Ето защо предприятието може да е участвало пряко във всички антиконкурентни действия, които съставляват съответното единно продължено нарушение, като в този случай Комисията е в правото да търси от него отговорност за всички действия и следователно за посоченото нарушение в неговата цялост. Предприятието може да е участвало пряко и само в част от антиконкурентните действия, съставляващи това единно продължено нарушение, но да е знаело за всички други предвиждани или вече извършени от останалите участници в картела противоправни действия в изпълнение на същите цели или да е могло разумно да ги предвиди и да е било готово да понесе свързания с тях риск. В този случай Комисията също е в правото си да търси от това предприятие отговорност за всички антиконкурентни действия, съставляващи това нарушение, и следователно за нарушението в неговата цялост (вж. решение от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 158 и цитираната съдебна практика).

57 От друга страна, за да бъдат квалифицирани различни действия като единно продължено нарушение, следва да се провери дали между тях има връзка на взаимно допълване, в смисъл че всяко от тях е предназначено да противостои на една или повече последици от нормалното развитие на конкуренцията, и дали посредством взаимодействие допринасят за настъпването на всички търсени от извършителите им антиконкурентни последици в рамките на цялостен план, насочен към постигане на единна цел. За сметка на това условието относно понятието за единна цел предполага да се провери дали съществуват елементи, които характеризират различните деяния, съставляващи нарушението, и които могат да указват, че фактическото поведение на други участващи предприятия няма същия предмет или същите антиконкурентни последици, поради което не се вписва в един „общ план“ поради своята еднаква цел в нарушение на конкуренцията във вътрешния пазар (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2013 г., Siemens и др./Комисия, C-239/11 P, C-489/11 P и C-498/11 P, непубликувано, EU:C:2013:866, т. 247 и 248).

58 Освен това от практиката на Съда не може да се направи извод, че член 101, параграф 1 ДФЕС се отнася единствено до предприятията, извършващи дейност на засегнатия от ограниченията на конкуренцията пазар или пък на пазарите, които спрямо него се намират нагоре или надолу по веригата или са съседни, или до предприятията, които ограничават самостоятелността на поведението си на даден пазар по силата на споразумение или съгласувана практика. Всъщност от трайно установената практика на Съда, цитирана в т. 39 от настоящото решение, следва, че текстът на член 101, параграф 1 ДФЕС се отнася общо до всички споразумения и всички съгласувани практики, които в рамките на хоризонтални или вертикални отношения нарушават конкуренцията на вътрешния пазар, независимо от това на кой пазар извършват дейност участниците дори когато съответните уговорки засягат само търговското поведение на един от тези участници (вж. в този смисъл решение от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717 т. 34 и 35 и цитираната съдебна практика).

59 Предвид тази съдебна практика, на първо място, не могат да се приемат доводите на жалбоподателя, според които правното понятие за единно, комплексно и продължено нарушение е несъвместимо с член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП и не е съобразено с принципите на справедлив процес, независимо от допустимостта на последния довод.

60 На второ място, следва да се приеме, че противно на поддържаното от жалбоподателя, като е припомнил тази съдебна практика в т. 32—34, 41, 42 и 46—48 от обжалваното съдебно решение Общият съд е мотивирал надлежно това решение.

61 На трето място, относно довода на жалбоподателя, според който в случая не били изпълнени условията за установяване на единно нарушение, доколкото Комисията не е определила релевантния пазар, следва да се приеме, както правилно отбелязва Общият съд в т. 54 от обжалваното съдебно решение, че във всички случаи обстоятелството, че обхванатите от нарушението продуктови и географски пазари са самостоятелни не е пречка за констатирането на нарушението, което признава и жалбоподателят. Следователно във всички случаи този довод е неотносим.

62 На четвърто място, в т. 63—71 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че в случая Комисията е имала основание да направи извод за наличието на единна цел, насочена към установяването на единно нарушение. Всъщност въз основа на фактическите констатации, направени в т. 66, 69 и 71 от обжалваното съдебно решение Общият съд е установил надлежно, че разглежданите деяния са били насочени към една и съща цел, а именно съгласуването на поведението на всички производители на оборудване за баня спрямо търговците на едро. В това отношение следва да се подчертае, че противно на поддържаното от жалбоподателя и както е видно от посочените т. 66, 69 и 71 понятието за обща цел е определено не чрез общо препращане към наличието на

накърняване на конкуренцията на обхванатите от нарушението пазари, а въз основа на различни обективни обстоятелства, каквито са централната роля, изпълнявана от търговците на едро в дистрибуторската верига, характеристиките на тази верига, наличието на координиращи организации и на мултипродуктови сдружения, сходството при прилагането на тайните споразумения и материалните, географските и времевите припокривания между съответните практики.

63 При тези обстоятелства, без да е необходимо да се установява връзка на взаимно допълване между разглежданите практики, тъй като може да се търси отговорност от неконкуретнтни предприятия за единно и продължено нарушение и не се налага систематично дефиниране на съответните пазари, и като се приеме, че жалбоподателят е отговорен, от една страна, за прякото си участие в разглежданото нарушение, и, от друга страна, за косвеното си участие в това нарушение, доколкото е знаел за съвкупността от другите противоправни деяния, планирани или прилагани от други участници в разглеждания картел, като е преследвал същите цели или е можел разумно да ги предвиди и е бил готов да поеме риска от тях, Общият съд не може да бъде упрекнат, че е приел, че Комисията не е допуснала никаква грешка като е направила извод за наличието в случая на единно и продължено нарушение.

64 Накрая, що се отнася до довода за частичната отмяна на спорното решение, постановена от Общия съд в решения, свързани със същото нарушение като това, което е предмет на настоящото дело, следва да се припомни, че преценката на доказателствата, обхващащи различните национални пазари е от изключителната компетентност на Общия съд. Доколко с този довод се цели да се постави под съмнение наличието на единно, комплексно и продължено нарушение следва да се подчертае, че фактът, че Общият съд е отменил частично спорното решение в частта му относно доказването на участието в разглежданото нарушение съответно на някои предприятия на определени географски пазари и за дадени периоди, не е достатъчен, за да постави под съмнение констатацията на Общия съд за наличието на общ план, покриващ трите подгрупи продукти и съответните шест държави членки, и на еднаква цел в нарушение на конкуренцията. Подобна частична отмяна може евентуално да доведе само до намаляване на глобата, наложена на всяко от съответните предприятия, доколкото разглежданите географски пазари са взети предвид при изчисляването на наложената им глоба.

65 Следователно второто основание трябва да бъде отхвърлено като частично неотносимо и частично необосновано.

По третото и четвъртото основание относно пълния съдебен контрол и пропорционалността на глобата

Доводи на страните

66 С третото си основание жалбоподателят поддържа, че по съображения за правна сигурност и за да се гарантира правото на справедлив процес, Общият съд и Съдът са длъжни да упражнят ефективно правомощието си за пълен съдебен контрол съгласно член 31 от Регламент № 1/2003 по всяко разглеждано от тях дело, по което е оспорена наложена от Комисията глоба или периодична парична санкция, по-специално в контекст, в който липсва правна норма, която да предвижда хармонизиране на санкциите, и в който Комисията е приложила три различни метода на изчисляване на глобите за периода от 1998 г. до 2006 г.

67 Противно на исканията на жалбоподателя обаче, в обжалваното съдебно решение Общият съд упражнил единствено контрол за законосъобразност по отношение на определянето на размера на глобата.

68 От друга страна, жалбоподателят счита, че в случая Общият съд е трябвало да намали размера на глобата предвид тежестта на нарушението, тъй като то се отнася само до ограничен брой държави членки. Комисията санкционирала това нарушение непропорционално и по-строго в сравнение с нарушения от същото естество, обхващащи цялото Европейско икономическо пространство.

69 Освен това жалбоподателят изтъква оплакване, че размерът на глобата не е намален поради много голямата продължителност на административната процедура, а именно около шест години.

70 С четвъртото си основание жалбоподателят поддържа, че обжалваното съдебно решение нарушава принципа на пропорционалност, от който следва, че санкцията трябва да отразява тежестта на нарушението. В това отношение жалбоподателят счита, че за да определи тази тежест Общият съд е длъжен да вземе предвид последиците от разглежданото нарушение на пазара, както и реализирания оборот на съответните пазари, което същият не е направил.

71 Общият съд трябвало и да се увери, че размерът на глобата, наложена със спорното решение, е напълно пропорционален, а случаят не бил такъв, тъй като е наложена глоба от 2,94 милиона евро за обхванатия от нарушението обем от сделки от около 5,2 милиона евро.

72 Ето защо жалбоподателят иска от Съда да поправи тези незаконосъобразни пропуски на Общия съд, като намали размера на наложената глоба.

73 Комисията иска третото и четвъртото основание да бъдат отхвърлени.

Съображения на Съда

74 Съгласно постоянната съдебна практика контролът за законосъобразност, предвиден в член 263 ДФЕС, предполага съдът на Съюза да упражнява контрол върху спорното решение, както от правна, така и от фактическа страна, с оглед на наведените от жалбоподателя доводи и да има право да преценява доказателствата, да отменя това решение и да изменя размера на глобите (вж. решение от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 53 и цитираната съдебна практика).

75 Контролът за законосъобразност се упражнява въз основа на правомощието за пълен съдебен контрол, признато на съда на Съюза по силата на член 31 от Регламент № 1/2003 в съответствие с член 261 ДФЕС. Пълният съдебен контрол оправомощава съда да излезе от рамките на обикновения контрол за законосъобразност на санкцията и да замени преценката на Комисията със своята преценка и в резултат на това да отмени, намали или увеличи наложената глоба или периодична имуществена санкция (вж. решение от 8 декември 2011 г., Chalkor/Комисия, C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 63 и цитираната съдебна практика).

76 За да изпълни изискванията за пълен съдебен контрол по смисъла на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, що се отнася до глобата, съдът на Съюза е длъжен, при упражняване на предвидените в членове 261 и 263 ДФЕС правомощия, да разгледа всяко твърдение за нарушение, правно или фактическо, с което се цели да се докаже, че размерът на глобата не съответства на тежестта и на продължителността на нарушението (вж. решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 75 и цитираната съдебна практика).

77 Упражняването на пълния съдебен контрол обаче не е равнозначно на служебен контрол и производството е състезателно. По принцип жалбоподателят трябва да посочи основанията за отмяна на спорното решение и да докаже, че тези основания са налице (вж. решение от 18 декември 2014 г., Комисия/Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, т. 76 и цитираната съдебна практика).

78 В това отношение следва да се подчертае, че липсата на служебен контрол на цялото спорно решение не е нарушение на принципа на ефективна съдебна защита. Всъщност за спазването на този принцип не е необходимо Общият съд — който несъмнено трябва да отговори на повдигнатите основания и да упражни контрол както от правна, така и от фактическа страна — да бъде задължен да направи служебно ново пълно проучване на преписката (вж. решение от 8 декември 2011 г., Chalkor/Комисия, C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 66).

79 От друга страна, съгласно постоянната практика на Съда само Общият съд е компетентен да контролира по какъв начин Комисията е преценила във всеки конкретен случай тежестта на противоправното поведение. Контролът на Съда в производството по обжалване има за цел, от една страна, да се провери до каква степен Общият съд правилно от гледна точка на правото е взел предвид всички основни фактори, за да прецени тежестта на деяние, разгледано с оглед на член 101 ДФЕС и на член 23 от Регламент № 1/2003, и, от друга страна, да се провери дали Общият съд е отговорил надлежно на всички доводи, изложени в подкрепа на искането за намаляване на размера на глобата. Тежестта на нарушенията на правото на конкуренция на Съюза трябва да се установява в зависимост от голям брой елементи, каквито са по-специално възпиращото действие на глобите, особените обстоятелства по делото и неговия контекст, включително поведението на всяко от предприятията, изпълняваната от всяко от тях роля при установяването на картела, изгодата, която са могли да извлекат от него, размера им и стойността на съответните стоки, както и риска, който този вид нарушения представляват за целите на Съюза (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 95, 99 и 100).

80 Освен това при обжалване на решение на Общия съд Съдът не може, когато се при произнася по правните въпроси, по съображения за справедливост да замести със своята преценка преценката на Общия съд, който, упражнявайки правомощието си за пълен съдебен контрол, се е произнесъл по размера на глобите, наложени на предприятия за извършени от тях нарушения на правото на Съюза. Така Съдът би имал основание да установи, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото предвид неподходящия размер на глобата само ако размерът на санкцията е не просто неподходящ, но и прекомерен до степен на непропорционалност (вж. по-специално решение от 30 май 2013 г., Quinn Barlo и др./Комисия, C-70/12 P, непубликувано, EU:C:2013:351, т. 57 и цитираната съдебна практика).

81 Именно с оглед на тази съдебна практика следва да се разгледат третото и четвъртото основание.

82 От посочената съдебна практика обаче следва ясно, че, на първо място, пълният съдебен контрол се отнася единствено до наложената санкция, а не до обжалваното съдебно решение в неговата цялост, и, на второ място, нито правомощието за пълен съдебен контрол, нито контролът за законосъобразност, са равнозначни на служебен контрол и при това положение не задължават Общия съд да извърши ново пълно разглеждане на преписката, независимо от оплакванията, формулирани от жалбоподателя.

83 В случая следва да се приеме, че в рамките на т. 335 и сл. от обжалваното съдебно решение Общият съд е упражнил ефективен контрол върху размера на глобата, че е отговорил на различните доводи на жалбоподателя и че в т. 397—402 от това решение се е произнесъл по исканията за намаляване на размера на глобата, така че противно на поддържаното от жалбоподателя не се е ограничил само до проверка на законосъобразността на този размер. В

това отношение Общият съд е отбелязал по-специално в т. 384 от посоченото решение, че коефициентът от 15 % като коефициент за „тежест на нарушението“ и „допълнителен размер“ е минимален с оглед на особената тежест на разглежданото нарушение, след което в т. 397—401 от същото решение е приел, че нито едно от обстоятелствата, изтъкнати от жалбоподателите в първоинстанционното производство не обосновава намаляване на размера на глобата.

84 По-специално относно преценката на тежестта на разглежданото нарушение следва да се посочи, че в т. 381 от обжалваното съдебно решение Общият съд е припомнил по-конкретно т. 23 от Насоките от 2006 г., която предвижда, че „[х]оризонталните споразумения за фиксиране на цените,[…] подялба на пазара и ограничаване на продукцията, които обикновено са поверителни, поради самото си естество са сред най-вредните ограничения на конкуренцията. С оглед на следваната политика те ще бъдат наказвани с най-тежки глоби. Поради това делът [от] стойността на продажбите, който ще се взема предвид при такива нарушения, по принцип ще бъде в горния край на скàлата“. В т. 383 от посоченото решение Общият съд излага мотивите на Комисията, съдържащи се в съображение 1211 от спорното решение, съгласно които по самото си естество хоризонталното съгласуване на цените е едно от най-вредните ограничения на конкуренцията, и посочва, че нарушението е единно, продължено и комплексно, като то обхваща шест държави членки и засяга трите подгрупи продукти, след което констатира в т. 384 от обжалваното съдебно решение особената тежест на разглежданото нарушение, която обосновава прилагането на коефициент за тежест от 15 % и установява в т. 385 от същото решение участието на жалбоподателя в „главната група предприятия“, извършили констатираното нарушение.

85 По този начин, като е взел предвид всички релевантни параметри, за да прецени тежестта на разглежданото нарушение, при което са доказани хоризонталното съгласуване на цените и участието на жалбоподателя в него, и като е отговорил на доводите на жалбоподателя по този въпрос, Общият съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото и е изпълнил задължението си да упражни ефективен съдебен контрол върху спорното решение.

86 Относно преценката на прекомерната продължителност на административната процедура следва да се припомни, че макар нарушението на принципа за спазване на разумен срок от Комисията да може да обоснове отмяната на решение, прието от нея в административна процедура въз основа на член 101 и 102 ДФЕС, при положение че това води и до нарушение на правото на защита на съответното предприятие, дори да се приеме, че е доказано подобно нарушение на принципа за спазване на разумен срок, то не може да доведе до намаляване на размера на наложената глоба (вж. по-специално решение от 9 юни 2016 г., CEPSA/Комисия, C-608/13 P, EU:C:2016:414, т. 61, и от 9 юни 2016 г., PROAS/Комисия, C-616/13 P, EU:C:2016:415, т. 74 и цитираната съдебна практика). В случая обаче, както е видно от т. 69 от настоящото решение, е безспорно, че с довода си относно неправилната преценка от Общия съд на прекомерната продължителност на административната процедура, жалбоподателят цели единствено намаляването на размера на наложената му глоба.

87 Ето защо, без да се разглежда неговата основателност, този довод трябва да бъде отхвърлен като неотносим.

88 Накрая, що се отнася до пропорционалността на размера на самата наложена глоба жалбоподателят не изтъква довод, с който да докаже, че размерът на наложената санкция е неподходящ или прекомерен. В това отношение не може да бъде приет доводът, че размерът на глоба от 2,94 милиона евро е непропорционален спрямо обхванатия от картела оборот от 5,2 милиона евро. Всъщност е безспорно, че в случая окончателният размер на глобата, наложена на Villeroy & Boch и на неговите дъщерни дружества е намален така, че да не надвишава 10 % от общия им оборот, реализиран през предходната финансова година, съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Впрочем тази граница вече е гаранция, че равнището на глобата не е

непропорционално спрямо размера на предприятието, определен посредством неговия общ оборот (вж. в този смисъл решение от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 280—282).

89 Ето защо третото и четвъртото основание трябва да бъдат отхвърлени като частично неотносими и частично необосновани.

90 Тъй като нито едно от изложените от жалбоподателя основания не е уважено, жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

91 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. В съответствие с член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим за производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Villeroy & Boch Belgium SA да заплати съдебните разноски.

Подписи